

[Hölge.]

nye millionbeløb på statens i forvejen helt uansvarlige udgiftsbudget.

Fremskridtspartiet respekterer naturligvis de nøgne EF-forpligtelser, vi ikke på forhånd har sagt nej til. Men vi kan ikke acceptere opstramningen, og vi er bange for, at loven kan have uheldige konsekvenser for beskæftigelsen på forskellig måde, ved omgåelse, ved omstrukturering, konsekvenser, der ville have kunnet undgås igennem en fri forhandling mellem parterne.

Der vil blive spørgsmål under udvalgsbehandlingen, som vi vil være meget interesserede i at stille. Ikke mindst vil vi være interesserede i oplysning om, hvordan andre EF-lande har opfattet og appliceret dette direktiv. Det kunne være ganske interessant at høre, hvordan f. eks. franskmændene har anvendt dette direktiv.

Ingomar Petersen (RV):

Udgangspunktet for drøftelsen af det foreliggende lovforslag må naturligvis være EF-direktivet, og vi må vel acceptere, at direktivets bestemmelser omsættes til lovtekst, selv om man godt kan være ikke så lidt betænkelig ved nogle af bestemmelserne. Men jeg vil også sige, at det til gengæld også kun må være direktivets bestemmelser. Der er ingen grund til med lovforslaget at gå videre end direktivets minimumskrav. Den nødvendige gennemførelseslovgivning bør derfor ikke indeholde punkter, hvor man går videre, idet disse spørgsmål efter dansk tradition og sædvane ikke afgøres ad lovgivningens vej, men gennem overenskomstforhandlinger.

Jeg vil nævne det punkt, hvor arbejdsmarkedsnævnet tillægges muligheden for at forlænge 30 dages fristen med en periode på indtil 30 dage. Denne bestemmelse er der ikke pligt til at indføre, og den vil give arbejdsmarkedsnævnen betydelige vanskeligheder, og en række virksomheder vil samtidig komme ud i vanskeligheder. Det gælder først og fremmest på områder med de korte opsigelsesvarsler.

Af bemærkningerne fremgår det, at en lønmodtager ikke er pligtig at overtage anvist arbejde, før 30 dages fristen er udløbet. Konkret vil dette kunne betyde, at en lønmodtager, der f. eks. har 10 dages opsigelsesvarsel og er omfattet af en større afskedigelse og af arbejdsformidlingen på 20. dagen anvises ny beskæfti-

gelse, kan vægre sig ved at overtage dette arbejde uden konsekvenser, hvilket i realiteten kommer til at medføre, at de individuelle opsigelsesvarsler må betragtes som værende forlænget til 30 dage uanset overenskomsternes bestemmelse herom. Dette må være i klar modstrid med hensigten med lovforslaget, der netop har været at give arbejdsformidlingen mulighed for i løbet af 30 dages perioden at anvise anden beskæftigelse.

Det er klart, at de individuelle opsigelsesvarsler må respekteres, men det vil gøre arbejdsformidlingens arbejde vanskeligere, såfremt der ikke i 30 dages perioden kan ske formidling, hvor lønmodtageren er pligtig at overtage nyt arbejde.

Der skal ikke være tvivl om, at vi fra radikal side nærer store betænkeligheder med hensyn til lovforslagets virkning for det mindre håndværk og den mindre industri. Dette, at en virksomhed med mellem 20 og 100 ansatte kommer ind under bestemmelserne, kan få en meget u hensigtsmæssig virkning for det mindre håndværk. Jeg vil gøre opmærksom på, at der er stor forskel på strukturen herhjemme; der er stor forskel på strukturen i metalindustrien og på strukturen inden for byggebranchen. Der er også forskel på strukturen i udlandet inden for metalindustrien, den større industri og byggebranchen. Jeg tror, at noget, vi virkelig må drøfte, er, om der ikke kunne være muligheder for at friholde en del af det mindre håndværk og den mindre industri fra dette lovforslag.

Et andet problem er den nye retspraksis, som man i tilknytning til lovforslagets bestemmelser vil indføre ved at henlægge en del af disse sager til Københavns byret som et landsdækkende værneting under medvirken af en arbejdsgiverrepræsentant og en lønmodtagerrepræsentant. Det er jo lige stik modsat det, man hidtil i dansk retspraksis har fulgt. I sin tid gjaldt der også inden for skattelovgivningen den bestemmelse, at det hele kun kunne behandles herovre i København. Det har man fået ændret, så der nu også kan ske behandling ude i provinsen.

Det kan da ikke være rimeligt, at hvis der er problemer på en større virksomhed ude i provinsen, så kan man ikke få en sådan sag behandlet derude ved den lokale ret, men alle disse mennesker skal rejse til København. Der var da mere rimelighed i, at de eksperter på området, de sagkyndige, som man muligvis har